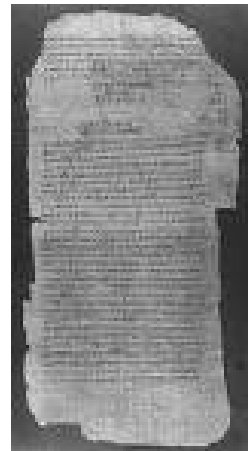

A P. Bodmer 14–15 kézirat a Vatikáni Könyvtár tulajdonába került

Az egyesült államokbeli Frank J. Hanna és családja január 22-én adta át VI. Benedek pápának a Bodmer 14–15 (P⁷⁵) jelzetű kéziratot. Az Egyiptomban készült (Kr. u. 175–225) papirusz eredetileg 144 oldalból állt, a fennmaradt részek mintegy 41 oldala pedig Lukács és János evangéliumának mintegy a felét tartalmazza. Valószínűleg liturgikus célból írták. Ebben olvasható a Miatyánk legkorábbi változata. A kéziratot egy görög nyelvű egyiptomi közösségé lehetett – olvasható az *Osservatore Romano* hasábjain. A papirusz azért is jelentős, mert megegyezik a *Codex Vaticanusszal* (4. század), s így azt bizonyítja, hogy az Újszövetség legrégebbi szövegei megfelelnek azoknak az evangéliumoknak, amelyek már korábban is elterjedtek a keresztény közösségekben. Korábban a kézirat a svájci Bodmer Alapítvány (székhelye a Genf melletti Cologny) tulajdonában állt.

A dokumentum átadásakor jelen volt Tarcisio Bertone bíboros államtitkár; Raffaele Farina püspök, a Vatikáni Könyvtár prefekusa, valamint Gary Krupp, a *Pave the Way Foundation* (*Egyengesd Az Utat Alapítvány*) alapítója, aki egy évig fáradozott a kézirat átadása érdekében.

(Forrás: Zenit / Magyar Kurír katolikus napilap;
<http://www.magyarKurir.hu/>)

AZ

Non videri, sed esse, avagy látszat és lényeg

Szabó Etelka interjúja Buzogány Dezsővel, a kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet és a Református Tanárképző Kar professzorával.

– *Van-e a professzor úrnak jelmondata?*

– Igen, nem magam találtam ki, én csak rátaláltam és kölcsönvettem: *non videri, sed esse*, szó szerint: nem látszani, hanem létezni, vagyis nem a látszat, a külsőség, a látvány fontos, hanem a belső tartalom és lényeg. Sokan vannak ugyanis olyanok, akik a világ színpadán tündökölni szeretnek és életük egyetlen értelme, hogy közönségük vagy udvartartásuk, akik előtt eljátsszák szerepüket, esetleg sajtóvisszhangjuk legyen. Ezek életművészek, akiknek csak a rivaldafény, az ünneplés, a kamera, az elől ülés lényeges. Kompenzációs kényszer alatt cselekednek, pótcselekvés ez, mert nincs amit kezdeniük megüresedett életükkel. Nos, úgy érzem, erre világít rá igen tömören az idézett latin mondás. Jelmondatommá vált, mert igen közel áll azon 16. századi gondolkodóhoz, akit tanítványként követett a korabeli puritanizmus megannyi képviselője, néhány évszázad távlatából pedig magam is: Petrus Ramusról van szó, akinek a nyomába szegődő Szenczi Molnár Albert is példázta: hasznos élettel kell használni a közösségnek. Kányádi jut eszembe: *hasznos, ha többé nem hozok/ vigyen el a szél, mely hozott.*